

Tả một cụ già ngồi câu cá bên hồ

Lập dàn ý:

1. Mở bài:

- Giới thiệu hoàn cảnh gặp gỡ hoặc địa điểm mà em được chứng kiến cụ già ngồi câu cá.

2. Thân bài:

- Miêu tả lại chân dung của cụ già lúc ngồi câu cá.

+ Khuôn mặt (chú ý đôi mắt, chòm râu,...).

+ Tư thế ngồi khom mình, ngồi thấp...

- Miêu tả cử chỉ, hành động của cụ từ xa đến gần.

+ Chú ý miêu tả đôi tay.

+ Miêu tả chi tiết các hành động như cuộc giun, xâu mồi, cầm cần thả xuống ao, sông, suối...

- Phong thái của ông lão lúc ngồi câu gợi ra điều gì? (sự nhàn nhã, thanh thản hay suy tư, trầm mặc).

- Có thể cho thêm vài hình ảnh như bầu trời trong xanh, dưới hàng cây...

- Đến khi cụ về thì dáng dấp cụ ra sao, xô đã đầy cá chưa?

- Hình ảnh ông lão gợi cho em ấn tượng gì?

3. Kết bài:

- Hình ảnh ông lão ngồi câu cá có gợi cho em nhớ về một kỉ niệm nào đó đối với ông nội (hay ông ngoại) của mình không?

- Qua đó, em mong ước điều gì? (được sống cùng ông bà và những người thân, để luôn được chăm lo dạy dỗ,...).

Bài tham khảo 1

Một buổi sáng mùa thu, tiết trời ấm áp, em có dịp quan sát một cụ già đang ngồi câu cá bên bờ hồ.

Hôm đó, cụ mặc bộ đồ bà ba màu xám trắng, tay cầm chiếc cần câu bằng trúc, lóng lánh dưới nắng mai hồng. Cụ trông thanh cao, giản dị và đầy chí khí. Tuy cụ đã ngoài bảy mươi nhưng khuôn mặt vẫn đầy đặn, đẹp lão. Vàng trán cao đã

hần sâu những nếp nhăn. Mái tóc bạc phơ, nhìn cụ như một ông tiên nhân đức. Cụ già thả buồm cần trúc xuống hồ sen. Trời nước lênh đênh, những chú cá chép lượn lờ trong mây dưới nước, đàn cá rô tung tăng đùa giỡn, cụ lay nhẹ cần câu, mặt nước hồ chao động. Đàn cá liếc mắt nhìn lên thấy chú giun cựa quậy dưới lưỡi câu, chúng lấy làm thích thú. Cụ già đưa tay vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, mắt cụ đắm đắm nhìn lũ cá đang vờn mồi. Cụ vẫn ung dung hút thuốc lào, mùi khói thuốc bay ra quyện với hương sen đang phảng phất. Khói cứ bay cao, lan tỏa trong không gian vắng lặng. Bỗng cụ mỉm cười thật tươi, đôi mắt hiền từ của cụ ánh lên một niềm vui, niềm thú vị, thì ra đó là một chú cá chép vừa rón rén tới cắn câu. Cụ nhanh tay bật mạnh cần câu, chú cá chép vừa nuốt chửng con mồi và cũng vừa được cụ đưa lên bờ, rồi nằm gọn trong giỏ tre của cụ. Chú cá quẫy tung toẵng. Cụ nói: “Nếu muốn trở về với nước thì cũng nằm đấy mà đợi cụ nhé! “Lời nói của cụ lúc trong trẻo nghe như tiếng chuông đồng, lúc trầm trầm sâu lắng, rồi cụ bảo em:

– Con có thích cá không?

Em vội trả lời:

– Có ạ! Cụ câu cho con một chú cá rô nhé!

– Vậy thì ngồi đấy mà chờ ông.

Rồi cụ gọi:

– Cá rô ơi; hãy cắn câu đi nào!

Đàn cá rô vẫn vô tư, lượn lờ dưới nước, quanh quẩn bên đài sen để thưởng thức hương thơm. Chú giun vẫn cứ cựa quậy dưới lưỡi câu lóng lánh, cụ già vẫn kiên trì chờ đợi. Mặt hồ trải rộng, mênh mông và gọn sóng. Những đóa sen vẫn rung rinh, gập gù trong gió sớm. Đột nhiên, một chú cá rô dừng cảm đến gần lưỡi câu. Cụ già khẽ bảo em:

– Lần này thì con có cá rô rồi đây.

Em vui lắm và thầm mong cho cá cắn câu. Cụ già như hiểu ý em, cụ cố nhìn con mồi. Cụ cũng mong có cá rô cho em. Bàn tay xương xương của cụ vẫn nắm chặt lấy cần câu. Bóng cụ trải dài dưới mặt nước trong xanh. Mấy cọng tóc bạc phất phơ trước trán. Cụ vẫn kiên nhẫn, đợi chờ. Lần này trông cụ lo lắng, không còn vẻ ung dung vì sợ em thấy thất vọng. Chú cá rô không cầm lòng trước miếng mồi ngon, chú đớp mạnh còn mồi rồi định tuôn chạy nhưng đâu

còn kịp nữa. Chú đã mắc câu. Cụ già bung tay lên hất cần câu lên bờ hồ. Cụ mỉm cười rồi bắt cá bỏ vào chiếc bị cho em. Cụ còn dặn dò em:

– Ông cho cá con đây nhưng con phải hứa với ông là học giỏi đấy!

Em vội đưa hai tay đón lấy cá và cảm ơn cụ rồi rút:

– Con cảm ơn cụ, con sẽ học giỏi ạ! Chào cụ con về ạ Cụ gật đầu khen em ngoan rồi vuốt nhẹ chòm râu. Có lẽ cụ hài lòng...

Em cầm chú cá đi về mà thầm cảm ơn cụ già tốt bụng kia... Lời dặn dò của cụ vẫn còn vang lời dặn dò của cụ già mà em xem như một ông tiên nhân hậu.

Bài tham khảo 2

Con người chúng ta trong cuộc sống có biết bao nhiêu là đáng vẽ đẹp từ những cái cao cả cho đến những thú vui ngày thường. Có những đáng vẽ của những anh bộ đội cụ Hồ dù trúng đạn nhưng anh vẫn chết trong tư thế đứng bắn thể hiện một vẻ đẹp bất khuất kiên cường. Và cũng có những đáng vẽ của những người mẹ tần tảo nuôi con ru con không quản khó khăn mệt nhọc. Thậm chí khi một cụ già ngồi câu cá cũng để lại những vẻ đẹp. Đó là vẻ đẹp của sự thanh nhàn, giải trí, cũng có thể là lao động của ông già ấy.

Câu cá là một thú vui tao nhã của những cụ già có thời gian. Nó đem lại niềm vui cho những người chân đã yếu, mắt đã mờ không thể lao động được nữa. Đương nhiên nói như thế không phải chỉ có những cụ già mới có thể câu cá mà tất cả những người có hứng thú với nó thì đều câu cá được.

Câu cá đòi hỏi sự kiên nhẫn cho nên những người già khi đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió của cuộc đời thì thường sẽ kiên trì hơn. Một cụ già đi câu cá đáng vẽ hiện lên thật sự rất đẹp. Trên mặt hồ với những ngọn sóng lăn tăn gợn những đám bèo xanh non to có, nhỏ cũng có trôi lững lờ tạo nên một nét đẹp quê hương vô cùng hữu tình. Và trên bờ hồ kia hay giữa dòng sông kia có hình ảnh con thuyền nhỏ có một cụ già ngồi tựa gối buông cần đợi cá cắn câu. Những chiếc radio được mở những bài nhạc quê hương cách mạng thật hay. Không khí thanh mát với những làn gió nhẹ nhàng cụ già ngồi trên thuyền nhìn chiếc cần câu để chờ cá cắn. Trong lúc chờ đợi cụ lại nhấp môi chén trà ấm nóng chẹp chẹp miệng như thưởng thức vị ngon của trà. Cũng có thể là cụ đang thưởng thức những thú vui tao nhã của bản thân mình.

Thế rồi dây câu bỗng nhiên đứt đứt ông lão vui mừng tươi cười. Nó không phải nét hờn hờ mà nó là một nụ cười đủ thể hiện thấy cụ đã biết cá đã cắn câu. Cụ

đã già thế nhưng nhanh như chớp cụp vội hất chiếc cành câu lên. Nhìn cụp bỗng nhiên trông cụp giống như một chiến binh chứ không đơn thuần là một cụp già nữa. Một chú cá to bằng bàn tay người lớn quẫy đuôi muốn thoát. Thế rồi cụp để nó vào một cái xô đã có nước. Cụp tiếp tục cho mồi vào lưỡi câu sắc nhọn ấy sau đó lại thả xuống mặt hồ và tiếp tục nhắm mắt tận hưởng những điệu nhạc quê hương và cụp lại tiếp tục nhấp môi chén trà ấy.

Cứ như thế cụp già cũng câu được những chú cá tiếp thế nhưng khi thôi cụp không mang chúng về mà phóng sinh cho chúng. Đối với tuổi già mà nói thì câu cá không phải để đem về ăn nữa mà chủ yếu đó chỉ là một thú vui tao nhã mà thôi. Hình ảnh cụp hiện lên thật thư thái thanh thản với cuộc sống thường ngày của bản thân mình.

Bài tham khảo 3

Làng em có cụp Ngà nổi tiếng là "sát cá". Năm nay, cụp đã ngoài bảy mươi tuổi, râu tóc bạc phơ nhưng đôi mắt vẫn còn tinh lắm. Chiều chiều, cụp buộc chiếc giỏ tre bên hông và vác chiếc cần trúc lên vai, rồi thông thả đi ra phía đầu làng.

Đầu làng em có một cái đầm rất rộng. Xung quanh đầm, cây cối um tùm. Trên mặt nước, hoa sen, hoa súng màu hồng, màu tím... trông rất đẹp. Rong lá hẹ, rong đuôi chó mọc dày ven bờ. Cỏ chân vịt, dứa nước và rau ngổ kết thành bè lớn là nơi trú ngụ, sinh sôi của bao loài tôm cá.

Thỉnh thoảng, em xin cụp Ngà cho đi câu cùng. Chỗ ngồi quen thuộc của cụp là ở dưới gốc cây phi lao già phía cuối đầm.

Mấy chục năm câu cá, cụp Ngà hiểu rõ thói quen của từng loài. Cá trắng hay ăn mồi gì, cá đen hay ăn mồi gì, cụp đều biết cả. Cho nên cụp đã chuẩn bị sẵn từng thứ từ nhà và gói kín bằng lá khoai môn.

Chiếc cần câu của cụp bằng trúc vàng, chỗ tay cầm bóng loáng. Đoạn cước khá dài có gắn chiếc phao lông ngỗng; đầu dây nối với cái móc bằng thép có ngạnh rất sắc. Sau khi móc mồi, cụp Ngà nhẹ nhàng thả câu. Gió thổi nhẹ, sóng gợn lăn tăn, hơi nước mát mẻ tỏa lên rất dễ chịu.

Cụp Ngà ngồi bó gối, vẻ mặt đắm chiêu, chăm chú nhìn vào chiếc phao trắng đang dập dềnh trên mặt nước. Cụp khe khẽ kể cho em nghe về những lần cụp đi câu được những con cá lớn như thế nào.

Bồng cụ im bất, chỉ tay xuống mặt đầm. Chiếc phao chúi mạnh rồi quay rất nhanh thành một vòng tròn. Em hồi hộp giục cụ giật lên, cụ lắc đầu bảo: “Kệ! Cứ để nó vùng vẫy, móc câu sẽ cắm sâu hơn, không vượt ra được”.

Bất chợt cụ đứng phắt dậy, giật mạnh chiếc cần và quay vút ra phía sau. Một chú cá diếc to hơn bàn tay đang giãy đành đạch trên mặt cỏ. Cụ Ngà cất tiếng cười khà khà sáng khoái:

– Chà! Con cá này rán giòn lên nhấm rượu thì ngon phải biết! Cụ An gỡ nó ra hộ ông nào!

Chú cá diếc vẫn không chịu nằm yên trong chiếc giỏ cỏ lót nằm lá tre. Cụ Ngà lại móc mồi khác rồi tiếp tục buông câu. Ít phút sau, một chú trắm cỏ tham ăn cũng cùng chung số phận.

Mặt trời đã lặn. Phía Tây, ráng chiều đỏ sẫm. Một làn sương mỏng như khói từ từ phủ xuống mặt đầm. Em xách giỏ cá đi bên cạnh cụ Ngà, trong lòng dâng lên một niềm thích thú khó tả. Đúng như lời cụ Ngà từng nói: “Đi câu là một cái thú tiêu khiển lành mạnh và có ích. Nó làm cho tâm hồn thanh thản sau những giờ lao động mệt nhọc. Đã vậy lại có cá ăn. Con cá mình câu được ăn ngon hơn con cá mua ở chợ rất nhiều đấy cháu ạ!

Em chẳng biết có thật như vậy không nhưng được đi câu cùng với cụ Ngà thì quả là thú vị!

Bài tham khảo 4

Trong cuộc sống, có rất nhiều hình ảnh, nhiều dáng vẻ mà chúng ta bắt gặp khi đi trên đường. Đó là những hình ảnh tạo nên sự đa dạng, phong phú và tươi đẹp hơn cho cuộc sống này. Hôm nay trên đường đi học nhóm về em chú ý đến dáng vẻ của một cụ già đang câu cá ở cái hồ gần trường em học.

Cụ già mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, đi chiếc xe đạp đã cũ, treo một cái giỏ ở xe và cụ ngồi trên một cái ghế nhỏ và buông cần câu cá. Mắt cụ chăm chăm nhìn vào mặt nước, rồi lại đi vòng vòng xung quanh hồ xem ở chỗ nào có cá để buông cần câu.

Cái cần câu của ông cụ rất dài, dây câu cũng dài và mồi ông cụ bỏ vào một cái hộp bé xíu. Mỗi khi buông câu, cụ lại gắn mồi vào móc câu. Có những lúc em thấy cụ giật giật cần câu rồi từ từ kéo lên, mặt cụ bừng sáng vì hi vọng là có cá mắc câu. Tuy nhiên khi cụ kéo câu lên thì không có cá mà mồi thì bị ăn hết. Có lẽ con cá đó đã nhanh nhẹn ăn xong mồi nên chạy đi thật xa.

Mặt hồ bình yên, thi thoảng lẫn tẩn gợn sóng do cơn gió từ đâu ủa về. Lúc đó có những chú cá ngoi lên tung tăng bơi lội trong hồ, chòn vòn bên cần câu của cụ già nhưng không biết có cần câu hay không.

Thời tiết hôm đó khá đẹp, nắng rất nhẹ nhàng, không gắt gỏng; gương mặt của cụ già cũng tươi tỉnh dù cá không cần câu.

Khi mặt hồ yên lặng, không có chú cá nào bơi đến cụ lại thông thả vuốt chòm râu dài và trắng phau. Mái đầu của cụ cũng đã bạc trắng, thêm chòm râu trắng nữa nên cụ trông giống như một ông tiên hạ trần thế. Phong thái bình tĩnh và điềm đạm của cụ lúc câu cá khiến cho em liên tưởng đến bài thơ Thu điều của Nguyễn Khuyến. Nhân vật trữ tình trong bài thơ này cũng có dáng câu cá rất tao nhã và bình thản như vậy.

Cụ già rất kiên trì khi câu cá, lúc nào có động tĩnh, cụ cũng kéo cần câu rất nhẹ nhàng và điềm tĩnh để không đánh thức lũ cá đang bơi lội ở dưới kia. Bàn tay cụ khéo léo, kéo từ từ cần câu. Và lúc cần câu ngoi lên mặt nước thì có một con cá đã cắn câu. Đó là một con cá rô phi to bằng bàn tay người lớn đã bị mắc vào chiếc cần câu sắc nhọn. Chú cá ngoe nguẩy bên này sang bên kia để thoát khỏi bàn tay của ông cụ. Nhưng cụ đã rất nhanh nhẹn và khéo léo để bỏ chú cá xấu số vào chiếc giỏ đang treo ở xe.

Vậy là cụ già đã có một bữa tối ngon lành với chú cá rô phi xấu số kia. Có thể chú cá sẽ được vào nồi nấu canh chua hoặc kho lên với nghệ. Nghĩ đến em đã thèm rồi.

Hình dáng cụ già câu cá hôm đó khiến em vui vui, cảm thấy cuộc đời này có nhiều điều thật bình yên nhưng đáng trân trọng.

Xem tiếp tài liệu tại: <https://vndoc.com/tai-lieu-hoc-tap-lop-6>